

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 610/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. M. Katunský, JUDr. M. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Kuzma, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tk 2/2014 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou

JUDr. M. Katunský, JUDr. M. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Kuzma, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tk 2/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Stred, oddelenia vyšetrovania pod ČVS: PPZ-24/BOK-S-2009 zo 4. novembra 2009 trestne stíhaný pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. a), ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ bol spolu s ostatnými spoluobžalovanými rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2014 z 11. februára 2016 postupom podľa § 285 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) oslobodený spod obžaloby podanej prokurátorom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „prokurátor krajskej prokuratúry“). Proti už uvedenému rozsudku okresného súdu podal prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 To 57/2016 z 12. januára 2017 tak, že odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry zamietol. Proti predmetnému uzneseniu krajského súdu podala 10. augusta 2017 dovolanie ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 8/2018 z 15. mája 2019, v ktorom vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 57/2016 z 12. januára 2017 bol porušený zákon v prospech obvinených, a zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 57/2016 z 12. januára 2017 a rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2014 z 11. februára 2016 vo vzťahu k trom obvineným vrátane sťažovateľa.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že materiálnym dôsledkom rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 8/2018 z 15. mája 2019 je to, že sa trestná vec vrátila do štádia konania pred prvostupňovým súdom, v dôsledku

čoho je od 4. novembra 2009 až dosiaľ trestne stíhaný, teda 10 rokov a 11 mesiacov, pričom od doby spáchania skutku plynula doba až 15 rokov. Sťažovateľ sa poukázaním na celkovú dobu svojho trestného stíhania a príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) snaží ústavný súd presvedčiť, že už len samotnou dĺžkou trestného stíhania došlo k porušeniu ním označených práv a požaduje od ústavného súdu, aby zakázal okresnému súdu v napadnutom konaní v porušení ním označených práv pokračovať. Svoju argumentáciu sťažovateľ dopĺňa o právny názor, podľa ktorého *„Pokiaľ existuje verejný záujem na trestnom stíhaní a zároveň verejný záujem na ochrane základných práv, ktoré trestné stíhanie porušuje, verejný záujem na pokračovaní trestného stíhania porušujúceho ďalej základné práva obvineného stráca nielen legitimitu, ale ani nemá oporu v práve – právny poriadok nedovoľuje pokračovať v porušovaní základných práv, pokiaľ je možné takýto protiprávny stav ukončiť.“*. Na podklade uvedeného uzatvára, že *„Z hľadiska maximálneho materiálneho právneho štátu je teda neprípustné dospieť k záveru o porušení základných práv a nevyvodit' z neho konsekvenciu smerujúcu k ich efektívnej a účinnej ochrane v podobe ukončenia takéhoto zásahu – ústavná koncepcia základných práv nepripúšťa pokračovanie v ich porušovaní, ak existujú prostriedky spôsobilé takéto porušovanie ukončiť. Kompenzácia za ich porušenie je prostriedkom komplementárnym a vždy pripadá do úvahy až vtedy, ak nie je k dispozícii efektívnejší prostriedok nápravy. Právny poriadok nedovoľuje opomenúť preventívny prostriedok nápravy a povinnosť ukončenia protiprávneho stavu – možnosť (a z ústavného poriadku plynúca povinnosť) efektívnej a účinnej ochrany základných práv má vždy prednosť pred pokračovaním v ich porušovaní a až následnou kompenzáciou v budúcnosti (zásada realizácie v prospech realizácie základných práv a slobôd).“*.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto nálezhom rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... dĺžkou konania vedeného na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 4 Tk 2/2014 porušené boli.“

2. Okresnému súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tk 2/2014 zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 5000,-€, ktoré je Okresný súd v Banskej Bystrici povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. S účinnosťou od 1. marca 2019 upravuje konanie pred ústavným súdom zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, rovnako tak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96,

I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy, obdobne tak aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

12. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 66/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 61/03, I. ÚS 92/03, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

13. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) alebo konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné jeho uzavretie spravidla očakávať (porov. rozsudky ESELP vo veci Libanský proti Českej republike či Králiček proti Českej republike), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03,

I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Teda zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, resp. pred orgánom, ktorý je nositeľom verejnej moci, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

14. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

15. Ústavný súd, vychádzajúc z petitu podanej ústavnej sťažnosti, konštatuje, že sťažovateľ kvalifikovane zastúpený právnym zástupcom namietal len postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ide o časový úsek od 11. apríla 2014, keď prokurátor krajskej prokuratúry podal na okresnom súde obžalobu na sťažovateľa pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, do 11. februára 2016, keď okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 Tk 2/2014 z 11. februára 2016 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku sťažovateľa oslobodil spod obžaloby prokurátora krajskej prokuratúry. Z tohto časového úseku vyplýva, že konanie pred okresným súdom trvalo od 11. apríla 2014

do 11. februára 2016 a túto dobu trvania konania pred prvostupňovým súdom (v dĺžke dva až tri roky) je možné považovať za ústavne akceptovateľnú (bližšie pozri bod 13).

15.1 Ďalším časovým úsekom je časový úsek od 15. mája 2019, keď najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 8/2018 z 15. mája 2019 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 57/2016 z 12. januára 2017 a rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 Tk 2/2014 z 11. februára 2016 aj vo vzťahu k sťažovateľovi. Vec sa týmto vrátila 31. mája 2019 (podľa odtlačku pečiatky okresného súdu na rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 8/2018 z 15. mája 2019) okresnému súdu ako súdu prvostupňovému. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti neuvádza, aký je v súčasnom období postup okresného súdu v napadnutom konaní, termíny jednotlivých hlavných pojednávaní a stav dokazovania vo veci, je však možné ustáliť, že okresný súd v napadnutom konaní koná od 31. mája 2019 a do času doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu 6. októbra 2020 ide o časový úsek 1 roka a 4 mesiacov, pričom túto dobu je možné považovať taktiež za ústavne akceptovateľnú.

15.2 K uvedeným záverom ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru ESĽP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

15.3 V dôsledku tohto záveru ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní ako zjavne neopodstatnenú.

15.4 Pokiaľ sťažovateľ mieri k tomu, aby ústavný súd posúdil celú napádanú dĺžku konania od samotného vznesenia obvinenia a dĺžku súdneho konania od podania obžaloby, je potrebné zdôrazniť, že právna neistota sťažovateľa bola odstránená právoplatným skončením jeho trestnej veci (zamietnutím odvolania prokurátora krajskej prokuratúry). Pokiaľ sa táto neistota obnovila zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšším súdom v dovolacom konaní, je taký negatívny účinok, na ktorom sťažovateľ zakladá porušenie

svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietahov, vyvolaný rozhodnutím krajského súdu, ktorý mal odstrániť nedostatky konania pred okresným súdom, resp. rozhodnutia okresného súdu už v konaní o riadnom opravnom prostriedku (odvolaní prokurátora krajskej prokuratúry proti oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu). A naopak, postup okresného súdu po prikázaní mu veci na ďalšie konanie najvyšším súdom (bod 15.1 tohto odôvodnenia) nie je v dôsledku popísaného inštančného postupu celkovou prietahovosťou kontaminovaný v priamej príčinnej súvislosti (pôvodné konanie okresného súdu popísané v bode 15 bolo zavŕšené meritórnym rozhodnutím, ktoré odvolací súd zamietnutím odvolania procesne záväzne odobril). Od tejto okolnosti nemôže ústavný súd vzhľadom na návrh sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu (petit v časti V ústavnej sťažnosti) abstrahovať. Je totiž v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu a ten musí byť konkretizovaný proti orgánu (orgánom) verejnej moci a ich postupu (postupom) adresne, či už ide o nečinnosť, neefektívnu alebo nesprávnu činnosť (s relevanciou inštitucionálne pričítateľných pochybení pre charakter základného práva, ktorého porušenie je namietané, a spôsob jeho porušenia). V konaní o ústavnej sťažnosti je nevyhnutné podať návrh proti konkrétnemu orgánu verejnej moci (vo veciach súdnych prietahov proti konkrétnemu súdu) a len takto môže vyznieť rozhodnutie ústavného súdu. O zodpovednosť štátu ide len v širších a nadväzujúcich súvislostiach.

15.5 Vzhľadom na absenciu označenia iného porušovateľa (ako okresného súdu) sťažovateľom v petite ním podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd obmedzil svoj ústavný prieskum len na túto, ním vymedzenú časť trestného konania (v tejto súvislosti pozri napr. nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 306/2016 zo 7. júla 2016, sp. zn. I. ÚS 100/2017 z 28. marca 2018 a sp. zn. IV. ÚS 288/2020 z 13. októbra 2020 alebo uznesenie o odmietnutí sp. zn. I. ÚS 387/2016 z 15. júna 2016). Inými slovami, ak sťažovateľ (obsahovo) označuje za porušovateľa len okresný súd, a to tým, že porušenie ním označených práv považuje za vyvolané „*celkovou dĺžkou konania vedeného Okresným súdom v Banskej Bystrici*“, nemožno na tomto základe vzhľadom na okolnosti uvedené v bodoch 15 a 15.1 vyvodiť záver, podľa ktorého by po prijatí na ďalšie konanie prichádzalo do úvahy vyhovie ústavnej sťažnosti (podľa stavu konania v čase jej podania). Ako bolo v predchádzajúcom bode uvedené, medzi postupom okresného súdu ako individuálne

označeného porušovateľa a pretrvávajúcou právnou neistotou sťažovateľa nie je (okresnému súdu pričítateľná) priama príčinná súvislosť.

16. Na záver ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

16.1 Nad rámec podstaty odmietnutia ústavnej sťažnosti ústavný súd dodáva, že bude vecou rozhodovania všeobecného súdu v novom konaní, ako (a v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy) zohľadní svoj eventuálny (ústavným súdom v tomto konaní nevyslovený) záver o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vo svojom meritórnom rozhodnutí, ktoré bude preskúmateľné opravnými prostriedkami v sústave všeobecného súdnictva, resp. podľa relevantných okolností aj ďalšími nadväzujúcimi účinnými prostriedkami nápravy (prostriedkami na ochranu základných práv). Také riešenie teda nie je možné okresnému súdu vopred určiť, ako to predpokladá ústavná sťažnosť smerujúca k zastaveniu trestného stíhania. Zákaz pokračovania v porušovaní základných práv v zmysle § 133 ods. 3 písm. c) zákona o ústavnom súde mieri na iné situácie protiprávneho stavu s prvkami ústavného nesúladu – v prípade prietahov v súdnom konaní je štandardným nástrojom ústavného súdu popri vyhovení ústavnej sťažnosti prikázať, aby súd ako porušovateľ vo veci konal [§ 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu